

4ΤΡΟΧΟΙ

ΤΕΥΧΟΣ 27 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 1972 ΔΡΧ. 12

MADE IN
GREECE

ΠΑΡΟΥΣΙΑΖΟΥΜΕ ΤΑ ΠΡΩΤΑ
ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΑ

ΑΣΦΑΛΕΙΑ: ΑΝΘΡΑΚΕΣ Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ
(B ΜΕΡΟΣ)

ΜΙΚΡΑ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΑ - ΜΙΑ ΕΡΕΥΝΑ
ΣΥΣΤΗΜΑΤΑ ΨΥΞΕΩΣ

ΤΕΣΤ: ΛΑΝΤΑ 1200

ΑΝΑΒΑΣΕΙΣ: ΒΟΥΛΑ - ΡΙΤΣΩΝΑ

Κανείς δεν μπορεί να μείνει άσυγκίνητος απ' τον καλασμό που γίνεται γύρω του.
"Ανθρωποι καίγονται σαν τα ποντίκια σ' ένα έσπιατόριο. Διότι δεν υπήρχαν
μέσα να καταπολεμηθῆ μια πιθανή πυρκαϊά. Δεν υπήρχαν έξοδοι κινδύνου. Υπήρχε όμως
τὸ «δὲν βαριέσαι». "Ανθρωποι σκοτώνονται με τὰ τραίνα. Διότι ὁ ἕνας «νόμιζε» ὅτι ὁ ἄλλος «νόμιζε»
καὶ ὁ τρίτος «δὲν ἤξερε τίποτα». "Ανθρωποι πνίγονται σαν τὰ ποντίκια
γιατὶ ὁ ἕνας «σῆγγαντε» κι ὁ ἄλλος «ἐρχονταν» καὶ δὲν κατάλαβαν «πῶς ἔγινε τὸ κοκὸ»
διότι «δὲν βαριέσαι»... "Ανθρωποι σκοτώνονται με τ' ἀεροπλάνο διότι ὁ ἕνας νόμιζε ὅτι ἡ βαρομετρικὴ πίεση
ἦταν 1012 ἐνῶ ἦταν 1006 κι ὁ ἄλλος νόμιζε ὅτι «τὸν ἔπαιρνε ὁ δρόμος» κι ὁ τρίτος «νόμιζε» ὅτι ὁ δρόμος
«δὲν γλιστροῦσε» καὶ ὁ τέταρτος «νόμιζε» ὅτι ὁ ἄλλος «δὲν θὰ βγῆ» καὶ ὁ καλασμός συνεχίζεται χωρὶς διακοπὴ.
Στὶς ἔθνικες ὁδοὺς τὰ πούλμαν τοιμητάρουν διότι πάτησαν στὸ λευκὸ τοιμηέντιο καὶ κανείς δὲν
κάνει τίποτα γιὰ τὸ λευκὸ τοιμηέντιο. Στὶς γραμμὲς τῶν τραίνων τσαλακώνονται ἄνθρωποι καὶ σῆδρα
καὶ κανείς δὲν κάνει τίποτα γιὰ νὰ μὴ ξανατσαλακωθοῦν.
Σὲ μιὰ διασταύρωση ἔχουν γίνει τρεῖς χιλιάδες δυστυχήματα.
Σὲ μιὰ στροφή ὁ δρόμος εἶναι καθρέφτης καὶ τ' αὐτοκίνητα κολλᾶνε στὶς μάντρες.
Κι ὁ δρόμος ἐξακολουθεῖ νὰ μὲνη καθρέφτης. "Ενα σῆμα δὲν φαινόταν τὸ 1969. Καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ μὴ
φαίνεται τὸ 1972. Μιὰ λαικοῦθα σκότωσε μιὰ κοπέλα. Χιλιάδες λαικοῦθες περριμένουν νὰ σκοτώσουν
κι ἄλλους. "Η «ὀλισθηρότης» ἔχει σκοτώσει περισσότερους "Ελληνες απ' ὅτι ὁ 2ος Παγκόσμιος Πόλεμος.
Καὶ δὲν γίνεται τίποτα γιὰ τὴν ὀλισθηρότητα. "Εβαλαν ἕνα ἀντιολισθητικὸ ὕλικὸ στὴ
«στροφή τοῦ θανάτου» τῆς Οὐλέν καὶ ἡ στροφή τοῦ θανάτου ἔγινε ἡ ἀσφαλέστερη στροφή στὴν "Ελλάδα.
Εἶπαν ὅτι «μελετοῦσαν» τὸν ἀντιολισθητικὸ τάπητα. Τέσσερα ἢ πέντε
χρόνια ἀργότερα ἡ «μελέτη» συνεχίζεται καὶ τὸ ἀντιολισθητικὸ ὕλικὸ κοντεύει νὰ ἐξαφανισθῆ ἀπὸ τὴν ὄσφαλτο.
Τὸ «δὲν βαριέσαι» ἔχει γίνει τρόπος ζωῆς. "Ο τρόπος ποὺ ἀντιμετωπίζουμε τὰ ἀτυχήματα πλησιάζει
τὰ ὄρια τοῦ προσχεδιασμένου ἐγκλήματος. Περιμένουμε νὰ βουλιάξῃ ἕνα πλοῖο
γιὰ νὰ καταλάβουμε ὅτι δὲν πρέπει νὰ μπαίνουν 2.000 ἄνθρωποι σ' ἕνα σκαρὶ ποὺ χωρᾶ 800.
Περιμένουμε νὰ πᾶρη φωτιὰ ἕνα ἐσπιατόριο ἢ ἕνας κινηματογράφος, νὰ καοῦν 50 ἄνθρωποι,
γιὰ νὰ καταλάβουμε ὅτι χρειάζονται πυροσβεστικὰ μέσα. Περιμένουμε νὰ σκοτωθοῦν μερικὲς χιλιάδες
"Ελληνες στοὺς δρόμους με τ' αὐτοκίνητα γιὰ νὰ ἀρξίσουμε νὰ σκεπτόμαστε
ὅτι καὶ κάτι ἄλλο πρέπει νὰ φταιῆ ἐκτὸς ἀπὸ τὴν... ὑπερβολικὴ ταχύτητα!
Καὶ τρακάρουν τὰ τραίνα καὶ τὰ πλοῖα, καὶ τ' αὐτοκίνητα, βουλιάζουν οἱ βάρκες, καίγονται τὰ ἐσπιατόρια,
πατιῶνται οἱ πεζοὶ καὶ τότε λαμβάνονται «μέτρα»... "Αλλὰ τὰ «μέτρα» κανείς δὲν τὰ προσέχη.
«Δὲν βαριέσαι» ποὺ θὰ πάρω πυροσβεστήρες. «Δὲν βαριέσαι» ποὺ θὰ βάλω τόσους ἐπιβάτες.
«Δὲν βαριέσαι» ποὺ πρέπει νὰ πηγαίνω δεξιά. «Δὲν βαριέσαι» ποὺ πρέπει νὰ χρησιμοποιῶ τὸ ραδιοτηλέφωνο.
«Δὲν βαριέσαι»... «Δὲν βαριέσαι» ποὺ πρέπει νὰ μάθω νὰ ὀδηγῶ... Οἱ μῆνες περνοῦν,
οἱ ἐντυπώσεις ἀπὸ τίς τρομερὲς καταστροφὲς σβῆνουν στὴ μνήμη μας καὶ μετὰ, μιὰ νέα κοντράδα —
γιατὶ μ ὄ ν ο ἔτσι μπορεῖ νὰ τὴν χαρακτηρίσῃ κανείς — ἔρχεται γιὰ νὰ ξεκινήσῃ νέες ἀποφῶσις
καὶ νέα «μέτρα» ποὺ κανείς δὲν θὰ τὰ ἐφαρμόσῃ.
Μερικὶ ἄνθρωποι ἀποροῦν με τὸν καλασμό ἀλλὰ ὑπάρχουν λίγοι ποὺ δὲν ἀποροῦν διόλου.
"Η ἀνευθυνότης, ἡ «τσιφτιά», ἡ «σπνηριά», τὸ «τί με νοιάζει ἐμένα», τὸ «δὲν βαριέσαι» εἶναι οἱ κακὲς
ἰ δ ι ὅ τ η ε ς αὐτοῦ τοῦ λαοῦ. Τὸ ξέρετε πολὺ καλά καὶ δὲν
πιστεύουμε νὰ ὑπάρξῃ κανείς νὰ τὸ ἀμνησθήσῃ. Οἱ ἰδιότητες αὐτὲς φαίνονται κάθε λίγο στὶς πρώτες σελίδες
τῶν ἐφημερίδων. Γίνεται καλασμός ἀληθινός ἀλλὰ ἡμεῖς θὰ ποῦμε τὸ «δὲν βαριέσαι»
καὶ θὰ προκηρῆσουμε γιὰ μιὰ ἄλλη μέρα καὶ μιὰ ἀκόμη καταστροφή.
Σὰν αὐτοκινητικὸ περιοδικὸ ποὺ εἴμαστε, μᾶς ἀπασχολεῖ ἡ ὀδικὴ ἀσφάλεια. Κι αὐτὴ, ὅπως ὅλοι ἐσεῖς
οἱ ἀναγνώστες μας ξέρετε, ἔχει πάρει τὴν «κάτω δόλια».
Τὰ προβλήματα ποὺ υπήρχαν τὸ 1965 ὑπάρχουν καὶ σήμερα. Οἱ αἰτίες δὲν ἀλλάζαν.
"Ο ἴδιος τύπος τοῦ ἀνευθύνου ὀδηγοῦ ἐξακολουθεῖ νὰ ὑπάρχη. Βέβαια, ὁ ἀριθμὸς του ἐλαττώνεται
καθημερινά. Γιατὶ δὲν μπορεῖ νὰ πῆ κανείς ὅτι οἱ ὀδηγοὶ - ἀναγνώστες μας, π.χ., ἀνήκουν σ' αὐτὴ
τὴ λαμπρὴ κατηγορία τοῦ «δὲν βαριέσαι»! "Ομως τί νὰ κάνουν μόνοι τους μέσα
σ' αὐτὴ τὴ ζούγκλα; Μὲ κρῦα καρδιὰ γράφουμε πιά γι' αὐτὰ τὰ θέματα. Κουρασθήκαμε νὰ ἀκοῦμε
καὶ νὰ μὴ βλέπουμε. Βαρεθήκαμε νὰ βλέπουμε σωρὸς τὰ χάρματα στοὺς δρόμους χωρὶς προειδοποιητικά.
"Ετσι μᾶς ἔρχεται νὰ ποῦμε «δὲν βαριέσαι»... "Αλλὰ, κάτι μέσα μας μᾶς λέει
ὅτι ὁ σκοπὸς μας εἶναι νὰ μὴ βαρεθοῦμε π ο τ ἔ. Γι' αὐτὸ τὰ θέτουμε ὑπ' ὄψη σας.
Μὲ τὴ σειρά σας μπορεῖτε νὰ τὰ πῆτε στὰ παιδιὰ σας, τοὺς γνωστοὺς σας, τοὺς ἀνθρώπους ποὺ
ἐπηρεάζετε... "Ισως κάτι κοιτοφέρουμε μ ὄ ν ο ἰ μας στὸ τέλος.

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΒΑΘΑΣ